

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS:

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

Recomanam als nostros suscriptós es siguent Reglament que mos ha remès sa societat «L'IGNORANCIA» per donarlí publicitat en es nòstro setmanari.

REGLAMENT DE SA SOCIEDAT ANOMENADA

«LA JOVE IGNORANCIA.»

ARTICLE 1.er *Considerant* que tota sabiduria mundana, comparada amb la infinita del Creador, es una verdadera y completa ignorancia; y *resultant* d' aquesta consideració que la Terra está plena d'ignorants, lo cual queda comprovat p'es mateixos homos anomenats sábis, que quant per més sabuts han passat entre les gents, per més ignorants s' han confessats ells mateixos devant tothom; sa societat que fa temps que existeix dins Mallorca baix des títol «L'IGNORANCIA,» vejent que sos dignes membres tornan véys, ha resolt créa una nova societat que se titulará «LA JOVE IGNORANCIA.»

ART. 2.^{on} *Considerant* que nòstron Senó ha concedit a n' els qu' a forsa d' estudi confessin es seu poch sèbre, el que pogan veure per un forat desde aquesta vall de llágrimas un raitx de sa séua infinita y sorprendent sabiduria que brilla més clara que sa llum des sól; y *resultant* per altre part que l' Esperit del mal tracta de fé passá dins el mon com a particules d' aquella hermosa llum ses espines des foch que crema es seus domínis; espines que molts de sábis del mon creuen dimanades d' aquella resplandent llum, quant sa claró que les acompanya no es més qu' una flamarada de sa més refinada trepassaria, en la cual n' es mètstre lo mencionat mal esperit; declara dita Societat que perque es *Joves Ignorants* pogan diferéncia sa clara llum de sa verdadera ciéncia, de sa fumosa claró de dita picardia, han de sèbre que sa primera infundeix modèstia, humildat, anonadament y caridat al qui la mira; y sa segona infundeix al qui la contempla presunció, altanería, orgull, egoisme y un gran apréci de si mateix.

ART. 3.er *Considerant* que l' ignorancia d' ets homos sól essè de dues classes la una aquella qu' ignóra sa veritat qu' es es fonament de sa bona sabiduria; y s' altre sa qu' ignóra es vici que es es fonament de sa mentida y de sa malicia, y que s' homo per essè tengut per un verdadé sábi entre sos germans deü havè de mirá amb horror sa derrera y tractá de convencersè mediant un llarch estudi de que poseyeix sa primera, per podè un dia mirá p'es forat de sa llum y comensá en vida a sentí s' alegría que experimentarà quant conega per complet es Còdich de ses etèrnes veritats; s' estableix que tota sa tendéncia des sócios de la «JOVE IGNORANCIA» ha d' essè cap a practicá tota casta de virtuts y a avorrí sa mentida y es vici qu' es es seu pare.

ART. 4.^t *Considerant* que sa pobresa no es vilesa, ans bé fonament de s' alegría de s' ánima: y qu' es donarhó tot a ses bones pagues es una manera de lográ en aquest mon sa calma de s' esperit; condicions necessaris per viure alegre, en sanitat, y arribá a véys; s' estableix també qu' es joves ignorants fassen vòt de cerca y estimá sa pobresa, y d' aprendre a sofrí ses injurias des sábis del mon y es desprécs d' ets homos ríchs, a fi de qu' al mateix temps que passarán per ignorants, passen també per beneyts y herbes mòlles; y alcansá d' aquesta manera sa benaventuransa.

ART. 5.^t Tots aquells que se sentin en verdadera vocació de perteneixa a sa susdita societat se servirán fé una sollicitud dirigida al President de sa societat de «L'IGNORANCIA» concebuda en los sigüents ò parescuts termes, que depositarán a s' Administració d' aquest periòdich, Cadena de Cort, núm. 11.

«*Ignorantíssim senó*: Fulano ó Fulana de tal, d' edat de tants d' anys, natural de tal ciutat ó vila, y habitant a tal número y carré, a vòsa ignorancia diu: »Que volent conservá l' ignocéncia de »l' infancia, germana de L'IGNORANCIA, »tan llarch temps com possible li sia, »per creure en Deu y en Santa Maria, »maldament el tegan per un *nonens*; y »desitjant cantá tota sa séua vida sa

»cansó des Pastó de Son Manenta, y riurserse del mon; prometent per altra part »parlá poch, perque qui molt xèrra so »vint érra; escriure molt per allò de que »cantan papés y mentan barbes, no dur »fatals ni fé cap casta de postissures, ni »seguí mes mòdes que sa d' una completa »netedat de còs y d' ánima, estudiá molt »per arribá a sèbre fins ahont arriba sa »séua ignorancia, fersè amb sos pòbres »lo mateix qu' amb sos ríchs, y per últim, viure dins aquest mon com si fós »dins un mal hostel, procurant gaudí de »ses pòques comoditats de s' hostalatge, »y en passá sa diligéncia pujarhí content y alegre dexant s' añoransa per »s' hostalé. Per tant: A vòsa ignorancia »suplica se servesca admetrerhó de prònte com a senzill ignorant d' una sola a »dins sa societat «LA JOVE IGNORANCIA» »baix des nòm de (*aquí se posará es nòm »suposat que prenga*) y li quedará agra »hit. Fecha y firma.»

ART. 6.e Tenguent en conta que sa manera de cerciorarsè qualsevòl de sa séua ignorancia, es s' estudiá molt, y que per estudiá molt es precis viure molt, se farà prometre al qui sollicit entrá dins dita societat que menjará poch, per podè menjá molt, que beurá poch per podè beure molt y que farà totes ses còses bones amb pès y mesura per podè pesá molt y mesurá molts d' anys.

Féta aquesta promesa formal se l' admetrá com a membre de dita Societat.

Una vegada admès, se li passará es diploma d' *Ignorant* y éll s' obligará a assistí a totes ses juntes de sa societat, pagá sa mensualitat de 30 cèntims de pesseta per adelantat, y en camvi rebrá gratis es periòdich qu' es *òrga y xeremies* de sa Societat, tenguent dret a escriure dins ses séues columnes amb subjecció a n' es reglament especial de sa séua Redacció; assistí a ses funcions que don sa Societat y prende part amb sos seus certámens.

ART. 7.e Dins sa susdita societat hey haurá quatre castes d' ignorants, es a sèbre:

1.ª Ignorants d' una sola, qu' heu serán tots es que solliciten entrá en dita societat y sian admesos per majoría de vòts.

2.ª Ignorants de dues sòles, qu'heu podrán essè es de sa classe primera que hajan donat pròves d'aplicació en sos respectius estudis, y comènsin à coneixe lo poch que saben.

3.ª Ignorants de tres sòles, que serán los de la classe anterior que tenguent ja títols universitaris ó de carrera, donen pròves de qu'el mon los ha pegat bèt-collada y fassen més cás d'ets altres que d'ells mateixos.

4.ª Ignorants de quatre sòles que serán tots los de l'anterior categoria qu'à fòrsa d'estodiá haurán arribat à sèbre que no saben rès, y à fé creure à n'ets altres que comènsan à sèbre qualque còsa; y qu'estigan ben convensuts dins ells mateixos de que son uns ases de quatre pòtes que cauen de retaulo.

ART. 8.^u Constituhirán ses Junes de «LA JOVE IGNORANCIA» tots aquells fadrins ó fadrines de quinze anys fins en coranta qu'hajan estat admesos per sa Societat. Ets ignorants ó ignorantés que se casin ó cumplesquen es coranta anys, passarán à formá part de s'antiga societat «L'IGNORANCIA» que se declara desd'ara protectora de sa nòva societat; per lo cual formarà sa séua Junta directiva y serán sos membres considerats còm à s'ocios protectòs.

ART. 9.º Cada any es dia d'ets Innocents «LA JOVE IGNORANCIA» celebrará Junta, farà fésta y donará funcions, ses que resolga sa Junta general, per celebrá sa prosperidat de sa societat y doná gracies à Deu d'haverli dexat tastá es nòus torrons de ses féstes de Nadal.

L'IGNORANCIA.

DECIMES GLOSADES.

*Beatos de lley vedada
Mistichs los veurás passá,
Amb so rosari en sa ma
Y sa pistola amagada.*

Ara que ja hem prèns cendra
;Oh, té, lector ignorant!
Escolta per un instant
Aquesta vèn dolça y tendra
Que sòls amistat engendra,
Y que't vòl da de passada
Una seña ben fundada
Perque pugues distingí
Entre hòmos de no y de sí
Beatos de lley vedada.

Si per cás dins un Convent
O dins l'Iglesia los veus
Los veurás sempre fent creus
Y Santos al Sagrament;
Y encara demunt sa gent
Son cap sobrepujará,
Y si van à passetjá
Tant si 's demá còm avuy
Mirant-tè de coua d'uy
Mistichs los veurás passá.

Si no 't basta axò, primé
Observèn un alguns dies
Y el veurás sempre amb espies
Cap baix y vista també,
Conversant petit y bé.
Més si per sòrt ningú hey ha
Qu'amb ell se vulga posá,
Llavòrs el veurás tot sòl
Sempre mirant es trispòl
Amb so rosari en sa ma.

Alèrta à n'aquests santons
Que devall sa pell d'auveya,
(Axí còm mumiaré 'm deya)
Amagan es séus arpons
Y ses barres de lleons.
Por axò qualque vegada
Fent de místichs sa passada
Per tot han de confessá
Que sempre han duya sa má
Y sa pistola amagada.

NAUJ ERTSEM.

BALLS DE MÁSCARES.

CONVERSA PILLADA AL VÒL ENTRE ALGUNES MARES DE FAMILIA, SES SEUS FIYES FADRINES Y QUALQUE JOVE ACERTAT QUE PÒT SERVÍ DE SERMO DE COREMA.

—Escoltau, allotetes. ¿Que ja 'u anat en es balls enguañy?

—¿Y per que no?

—Perque vòltros fins ara heu estat còm moltes; qu'abans d'aná à n'es balls y sobre tot à n'es de màscares, impòsan per sa séua seriedad, qu'à n'es pareixa los serveix d'escut còntra ses agressions d'ets hòmos; son temoregues y ruboroses y es séu rubor y temor son còm una barrera d'espines que guardan sa séua pureza: son per dirho amb una paraula un modèlo d'innocècia y candidès, y no conexen ni de nòm sa fruyta prohibida.

—Però jò no vuy que ses méues fives se crien uns mamochs.

—Per axò, perqu'à n'es cassino A, ó à sa societat B, han ubèrt es séus salons, hey van totduna vòstès, escelents mares de familia, que còm à tals son reputades en societat, amb ses séues fives, ¿y perque?

—Perqu'hey van altres, y ses méues nines no han de pareixe ridicules, ni beates, ni..... y axí trobarán un bòn partit, etc., etc.

—Y vòltros, ninetes innocents y cándides, ¿perque anau en es ball amb careta?

—Sa rahó es ben clara. Perque son balls de màscares.

—¡Ah! ¿Vòl dí que perque son balls de màscares?..... ¡Quina còsa! Pues jò no 'u sabia.

—Ydò, ara ja 'u sab.

—¿Y perque no van à balls de sala y

no s'en haurán de posá?

—¡Que los pareix! ¡Quin'altra pregunta! Perque no s'en fan!

—¿Y si 'n fèssen?

—Vamos.... que vòl que li diga.....

—Sa veritat.

—Pues.... ¿... aniria.

—¿Y perque?

—Perqu'amb sa cara destapada còm qu'una estiga encorreguda, y no se pòt devertí.

—¡Ara ha cayguda de s'ase, còm se diu en bòn mallorquí, sense ferse mall. y me permeti s'expressió. Axí es. Perqu'amb sa cara natural tendrian sa salvaguardia de sa vergoña; lo cual no convendria en mòdo algun en ets explotadòs des ball. Dexá: sa cara y sa vergoña en casa no pòt essè: per axò s'inventá sa màscara, qu'es cara que ni sent, ni se avergoñeix, y..... *tutti contenti.*

Còm ningú les coneix, gracies à sa màscara, s'hi arramban ets hòmos, y los diuen tot lo que los dona gust y gana: y vòstès se creuen autorisades, per fé bromes de tota casta. Ja qu'es rubor no fa mudá de coló ses galtes de sa careta, diuen y escoltan ternures y *requiebros*: veuen, senten y aprenen, perqu'à una màscara, y creguin à un ignorant, ningun homo se retrèu de..... dirli còses que no diria cara à cara.

¡Y vòstès al entretant, respectables mares, assegudes devòra una estufa, se llamentan de sa corrupció d'aquests temps, y s'alaban sincerament de sa educació cristiana que donan à ses séues fives!

—¿Y axò li causa novedat?

—Me causa novedat. Sa corrupció d'aquests temps.... Estenguí sa vista per aquesta partida d'estornells d'avuy en dia, y à sa séua cara hey lletgirá en lletres d'imprenta sa desconsoladora paraula *¡tisis!* ¿Quina es sa causa?

—A mi axò no me admira.

—¿Y per que?

—Perque..... es còsa véya.

—No heu crega. Axò es es nòu mèto-do qu'empleau vòstès per educá cristianament à ses séues fives!

Arriba s'hora d'es ball. Música, moviments accelerats, atmòsfera voluptuosa, s'homo qu'estreñy entre es séus brassos à sa séua pareya, y l'arramba devòra es séu còr; paraules seductores, aturullaments, embriaguès, caló, escitacions nívioses que duen fatals resultats à n'es joves.

Ses consecucències que sobrevenen à ses séues fives, no vuy dirles jò. ¿Que los pareix? ¿Es axò educació cristiana?

Y seguexen molt complacents vòstès, mares de familia, creguent en s'educació cristiana que donan à ses séues fives.

Dexém tranquiles y satisfetes à ses séues mares y mirem lo que los passa à vòstès, nines. Tench moltes rahons per no dirloshó clá; però tròb à la ma dues cites, no de Sants, ni de frares, ni de mònges, sinó d'autors profans.

—Dispensi; à propòsit de Sants, ¿David, que no ballá devant l' Arca santa?

—Sí, senhora. Ballá mogut p' es mateix sentiment que l' inspirá es séus admirables Salms. Es ball es una cosa molt bona y saludable en sí, però no heu es ferló servi per escità es sentiment carnal, que es, salvo rares escepcions, es que fa mordre es pèus desde que passaren es temps biblichs.

Tornem à n'es nòstro tema. Diu Trueba: «Es ball es antipàtich à ses ànimes delicades y pures.»

¿Qué diria En Trueba si conversás des balls de màscares?

Sa segona cita: *Història d' un domini* escrita per éll mateix, trobada manuscrita y publicada per *Mesonero Romanos*, ó sia el *Curios parlant*.

Diu: «Ses que teniu intims *amantes*, ó *amantes* encara que no sian íntims, no vos dexeu conduhí per ells à ses màscares, y creys à un *domini* esperimentat.»

Axi diu: Sapigau, pues, que ses que se van aficionant à n'es balls de màscares, depositan sa séua seriedat, cessan de ruborisarsè y conexen s' abre y sa fruyta prohibida. Còm més ignorants, méns s' explicarán lo que los passa: però heu entendrán ben clá quant llegirán una sola vegada à ses fábules de *Fernandez*:

«Quien necio presume
Bastarle su esfuerzo,
Y no deja á un lado
Con santo denuedo
La senda querida
Sembrada de riesgos,
Huirá por lo pronto
Del crimen horrendo
Mas, tarde ó temprano
Caerá sin remedio,
Que el que ama el peligro...
Lo dice va el testo.»

—Es es veure, vostè s' ha cregut que per axò mos olvidam de ses pràctiques religioses.

—Axò no. Precisament moltes de vostès serán Fíyes de Maria y Mares Cristianes.

—Sí, señó: y fins y tot hey ha hagut dia en qu' hem sortides des ball à les tres des matí, y à les vuyt ja estavam à l' Iglesia per confessá y assistí à sa comunió general.

—¡Ay ydó! ¿Y que no saben lo que diu Nòstro Señó Jesu-Christ, Veritat etèrna? «Ningú pòt servi à dos señós.»

—¡Ah! Però axí mateix pòt una desfressarsè sense peca.

—Es cert. Però vostès son señores honrades; y en tot y amb axò, alguns se les atrevexan demés. ¿Y qui 'n té sa culpa?

—Es desfrés.

—¡Heu vèuen! Jò no voldria dirloshó, ni méns agraviarles. Però m' atrevesch à suplicarles qu' es guarden més y se fassen més de respectá. ¡Ah! ¡Si sables-

sen lo qu' ets homos diuen de vostès! ¡Si sabessen bé es perniciosos resultats d' es balls de màscares!

Ninetes per Deu. No permetin que se mustiy sa corona qu' adorna es séu front: no le tirin en terra ni la potetjin. ¿Qué seria, ¡ay! de ses families y del mon si ses dones no servassen es llum dret?

UN PUÑIT.

PER DOBLÉS TOT SE FA.

Quant à sa butxaca
Tenia sahó,
Tothòm me tractava
De Don ò Señó.
Si anava à la fonda
Tot eran criats.
—Don Juan, que mos diga...
¿De quins aguats?
Y fent flamadeta
Principis me treyan,
Y jò tot alegre
Ses baves me queyan.
Per ells, en sortí,
Los dava un velló.
—Señó, moltes gracies,
A Deu, bon señó.

Si anava à cas sastré:
—¿Còm va, Don Juan?
Mirse es pantalons,
¡Que bé que li están!
Si pareix un Compte
O un Marqués milló,
Ell farà més planta
Qu' es Governadó.
Fentme tals alhagos
A mi en pentinavan,
Sa méua bosseta
També me plomavan.

A sa barbería
Me deyan señó.
—¿Còm vòl es bigotes?
Serveixca es dirhó.
Còm filets de sèda
Es séus cabeyns son;
Pareix més un àngel
Qu' un hòmo del mou.
D' aquesta manera
Es pèl m' allisavan.
Si quatre valia
El doble cobravan.

Amb una paraula,
Tothòm m' alabava
Quant sa méua bossa
Alegra sonava.

Ningú me pòt veure
Ara qu' he perdut
De dins sa butxaca
Lo gròs y menut.
Amb so vestit véy
Tot apadassat,
M' en vaitx à la fonda,
Y som engegat.

—Allargo, vestèn,
Fuitx d' aquí, grollé.
¿No veus que fas nòsa
A sa gent qui vé?

Abordali es cá
Si no surt rabent,
¡Ay, Jesús! quin hòmo
Tan impertinent.
Si vaitx à afeytá
M' enjega es barbé,
Qu' amb so vestit veu
Qu' à espera aniré.
Tothòm à mí en tira
Ja, trònxos de còl,
D' ensá que sa bossa
No riu y dú dòl.

SOLILOQUIS.

¡Oh, Juan de desditxes,
Un temps tan amat,
Ja no tens qui 't vulga,
Tothòm t' ha deixat!
Tú ets es qui eres,
Cap mica has mudat.
¡Però sa bosseta
Ja t' ha badayat!
¡Oh bosseta méua,
Que tens de virtut!
Si cantes jò cant,
Si plòres som mut.
D' aquest mon estich
Ben desenganat.
Qui dú bona bossa
Es ben festetjat.
No fa més que nòsa,
Jò puch bé dirhó.
Es qui du serena
A dins es sarró.

JUANET DES CAFÉ.

XEREMIADES.

Un diari de Ciutat recomana en es Batle que pòs un parey de plantes *acuàtiques* dins es safreitx des brolladó de la Rambla amb lo cual durá à efecte un' obra d' *ornato* públich.

Molt mos agradaria veure enjoyada sempre còm una novia sa nòstra capital, però creym qu' es de prèvia utilidat repartí, encara que no més sia una mica, d' educació als atlots y bergantells que s' entretenen constantement en fè tròssos es pòbre vestidet qu' ara dú.

En Napoleon s' aficá entre *atlots* y tant mateix hey fé mala fi.

*
**

Diuen que vòlen vendre s' hort d' es Caputxins dividit en lotes per ferhi cases.

Nòtros aconsayam es qu' abans de vendrel se rectificich es carré des Campo Santo y se continuu es carré des Bobians amb sa amplèria que té ara per dins es carré d' en Camaró fins à sa plassa de sa pòrta de Sant Antóni.

En no essè axí no sabem qui serà que hey voldrá aná à viure.

*
**

Recomenám à n'es curiosos que vayan à veure un carreró molt estret que hey ha entre es Mercat y es Born; que

encara que haja de desapareixe segons sa nòva línea; axò per lo vist aquests derrés dies vá à má de fersè llarch. Allá hey veurán un recó que al mitx d'una Ciutat *ilustrada* es lè per moltes de oßes de pòca *ilustració*.

*
**

Han agafat un que duya de fòra Mallorca moneda falsa. Ja era hora, y sinó que heu digan es pagèsos de moltes viles qu'erau ets esplotats.

Ara falta qu'agafin es lladres de galines que en sa nit buydan es galinés des fòra-vilés, sense fè reflexió qu'en témps de Corema no'n pòren menjá sense Butla.

*
**

Tres son ses atlòtes qu'aquests derrés dies s'en son anades amb s'estimat à fé sa Corema à un'altre part, sense permis de son pare. Deuen pensá que per allá podrán menjá carn à volè.

¡Pòbre atlòtes!

INVITACIÓ

Perqu'esplicá es méu amich
A un número passat
Que se veu tan apurat;
A son majordòm suplich
Que fassí el favó aquest pich
D'augmentarlós sa racció
Pues tenen molta rahó.
¡Sab qu'es de blau es festé.
De passá es *Dijous Llardé*
Amb peix ò botifarró.

EX QUERQUES.

COVERBOS.

Una vegada un señó passava per un carré d'una vila y vé à un portal, un veyet que plorava.

Demanañti perque plorava, contestá perque son pare li havia pegat.

—¿Y encara teniu pare tan véy còm sou? (li preguntá es señó.)

—Sí, señó, encara tench pare, y m'ha pegat perqu'he fét enfadá es padrí.

*
**

—Señoreta, (deya un *pollo* à una joveneta de qui estava tot enamorat.) Vostè es un sòl.

—Sí axí es, (li contestá ella) será precis que vostè s'alluñy de mi vint millons de llogos.

*
**

Un capellanet de caldereta, molt curt de gambals, anava à dí sa misseta es diumenges à un llogaret: resultá una vegada que deixá ses uyeres, y tot enfa-

dat, feya potadetes y capades dins la sacristia. S'escolá, heu notá, y li digué:

—¿Que té rès de nòu, Pare Pere?

—Bastant. (li contestá): no duch ses uyeres, y en manera alguna podré celebrá.

—¡Bòn catso! per axò no s'enfad; jò li duré ses de mestre Tiá, qu'es un sabateret qu'está aquí devant.

—Ben pensat; ben pensat.

Heu fá, y les hi dú, y al pare Pere se posá à dí missa faves contades. Quant va havè llevat d'era, es capellá mateix, torná ses uyeres à n'es sabateret, donantli moltes y moltes gracias p'es bòn servici que li havian fét. Mestre Tiá fent sa mitja, li digué:

—Estich molt content, jò ja m'ho pensava: no heu dich per rès, ni perque sian méues; però lo qu'es ses uyeres quant les vatx comprá eran de ses millós, ara no més tenen, còm son tant véyes, que los faltan es vidres.

*
**

Una vegada un pagès anava amb sa séua dòna p'es camí de Son Polit y va veure una guarda de cabres y entre elles n'hi havia algunes que duyan morral. Es pagès no sabent allò que significava heu preguntá à sa séua dòna.

—Jò no'u sé, (li contestá), però heu preguntaré à n'aquest *guardis-rutlan*.

S'hi acostaren y després d'haverlo saludat còm s'acostuma per la pagesia, sa dòna des pagès, li digué:

—¿Mos faria favó de dir-mós que son aquestes cabres que duen morral?

Es rural los se mirá de coua d'uy, y després d'havè reconeguda sa séua ignorancia y fent sa mitja, los contestá:

—*Esas cabras son otra especie de perros.*

P'es camí deya es pagès à sa dòna:

—Segons veitx hey ha moltes classes de cans; may m'ho hauria pensat.

—Ydò: sabs qu'hey ha de sabis p'el mon.

*
**

—Papay. Jò vuy que 'm compr un ase per jugá, axí còm l'han comprat à n'En *Juanito*.

—Ja 'l te compraré.

—Però jò no 'l vuy petit còm es séu.

—El te compraré grès.

—El vuy tan grès còm vostè.

*
**

Una vegada un bergantell se confesava y es confés li preguntá:

—¿Has menjat xuya en divèndres?

—No pare.

—¿Ni sobrassada, ni botifarró?

—Tampoch. Si te sòrt de dí botifarra heu haguera endevinat.

*
**

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Còm més fan manco'n tenen.*

SEMBLANSES.—1. *En que son de ferro.*

2. *En que té coua.*

3. *En que fan riure.*

4. *En que pretenen molt.*

QUADRAT.....—*Vino-Inés-Nemo-Osos.*

PREGUNTAS...—1. *Murciélago (Ratapñada.)*

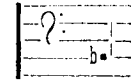
2. *Ses carabasses.*

3. *Germanes.*

FUGA.....—*Pescadó de caña-Y molinó de rent.*

ENDEVINAYA...—*Un escarabat.*

GEROGLIFICH.

MOL ó tú MOL y

ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla el mon à la ma?

2. ¿Y un gorrió à ses sèdes?

3. ¿Y un piano à un barco?

4. ¿Y es plom à una venedora?

MESCLADISSA.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que du un seminarista; sa 2.ª, lo que diuen à dos botons d'òr; sa 3.ª, lo que té una camia, sa 4.ª, lo que té una poma, y sa 5.ª, una letra.

J. DES CASTELL.

CAVILACIÓ.

ANITA AUSELLA.

Compòndre amb aquestes lletres es nòm de una Iglesia de Ciutat.

DUCH D'ETCHEM.

FUGA DE CONSONANTS.

.E. O..E. .A. E. .E...E

ELL.

ENDEVINAYA.

¿Qu'es lo que conforta més

S'amor d'ets enamorats

Sense essè pa ni doblés?

UN FELANITXÉ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Dominus tecum.—No tenim un de lo mateix. Veurem de refundrerlos. S'altre té pòca sustancia ferm.

Un homo.—Refusa, hey sortirà.
Jò som jò.—Aprofitarem lo que podrém.

25 FEBRÉ DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.